

[Hanne Reintoft.]

sker, begrebet dækker, mennesker, der, desværre endnu i hvert tilfælde, er nødt til at sælge deres arbejdskraft til arbejdsgiverne.

Ministeren indrømmer ganske rigtigt, at danske arbejdere er så fornuftige, at de i videst muligt omfang søger til de bedst lønnede fag og områder. Heldigvis: Vi har en høj organisationsprocent i vor fagbevægelse og trods alt en nogenlunde slagkraftig fagbevægelse. Men når det samtidig fremhæves, at fremmedarbejderne vil komme til at tage det lavest betalte arbejde, så indrømmer man faktisk fra ministerens side den løntrykkende indflydelse, som fremmedarbejderne får, og det står faktisk også imellem linjerne i redegørelsen, at det kan være hensigtsmæssigt for det hellige og ukrænkkelige erhvervsliv og dets ret til at udbytte mennesker i videst muligt omfang.

Der holdes i denne tid også fra borgerlig side — statsministeren har været inde på det så mange gange — lange taler om lavtlønsproblemet og dets alvor. Der holdes taler i arbejdsmandsforbundet, der holdes taler af regeringen, og vi ved alle, at lavtlønsarbejderne i Danmark fører en fattig tilværelse. Når man truer overenskomsterne, så er det også moderne fra regeringsside at sige nogle trøsteord om, at der trods alt nok skal tænkes på de lavest lønnede, især hvis de højest lønnede vil give afkald, for at der skulle gives mere af nationalindkomsten til arbejderne, det er der jo ingen der siger noget om — andet end os andre.

Det hjælper ikke at prøve at løse problemerne på den måde. Den eneste måde, de lavtlønnede får forbedrede forhold på, det ved vi fra mange, mange års arbejdskamp, er, at de stærkeste fagområder trækker lønnen i vejret og derefter trækker de lavtlønnede med. Men hvis det nu er ministerens hensigt, at vi skal have så mange fremmedarbejdere som muligt ind som ekstra løntrykkere, så løser vi jo aldrig lavtlønsproblemet, og så må vi henstille, at man indstiller de medlidende og tilsyneladende sociale taler om det, som man ikke mener.

Ministeren mener, at den økonomiske vækstproces vil skabe et uafviseligt behov for yderligere tilgang af fremmed arbejdskraft. Vil ministeren ikke være så venlig først at forklare mig, hvordan han vil skaffe arbejderne i Nordjylland dækning for deres

uafviselige behov for arbejdspladser på deres hjemsted? Jeg synes i og for sig, at for en dansk minister må det være nok så interessant som det uafviselige behov for fremmedarbejdere. Det er faktisk også et uafviseligt behov for en dansker at have en arbejdsplads og et sted at tjene sin løn, og det kunne jo være, vi skulle beskæftige os lidt med først at opfylde det.

Med hensyn til de sociale problemer har vi i og for sig været igennem dem ved den sidste fremmedarbejderdebat, men vi må endnu en gang på det skarpeste afvise alt ghettobyggeri, vi må kræve svindelen med indvandringen stoppet, bl. a. fra Hamborg.

Jeg vil godt spørge ministeren lidt ud om det, der nævnes i redegørelsen om det elektronstyrede fremmedarbejderregister. Det lyder meget fornemt. Hvad skal det bruges til? Hvad skal det bruges til ud over den helt almindelige registrering af gæstearbejdernes tilstedeværelse og deres opholdssted? Jeg har før i et spørgsmål anholdt udtalelsen om, at bestemte politiske opfattelser hos en fremmedarbejder kunne forhindre fornyelsen af en arbejdstilladelse. Jeg fik et meget uldent svar fra justitsministeren den gang; nu kan det være, at arbejdsministeren vil uddybe sin bemærkning om det elektronstyrede register en smule. Vil det sige, at fremmedarbejderne ikke har danskerens grundlovssikrede ret til at ytre sig politisk? Vil det sige, han bliver registreret for et politisk tilhørsforhold, for politiske aktiviteter og adfærd i øvrigt? Jeg ved godt, det er meget svært at få svar af denne regering og ikke mindst af arbejdsministeren, men når man nu har lavet sådan et fint register, så vil jeg gerne have en ganske nøje besked på, hvad man skal bruge det til.

Vi må kræve, at fremmedarbejderen på enhver måde bliver behandlet anstændigt. Jeg havde for nylig en sag, jeg diskuterede meget længe med justitsministeren, jeg ved, at der var et venstrefolketingsmedlem indblandet i den også. Her var justitsministeren meget hård. Det drejede sig om en indvandret italiener, der har boet her 10 år. I de første år var han veltilpasset, tjente godt, klarede sig godt. Så begik han desværre ret alvorlig kriminalitet, men afsønde sin straf. Han opførte sig eksemplarisk under afsoningen af straffen, men blev ikke desto mindre bagefter udvist af landet, hvor